

גיליון זה, העשירי למניין גיליונות **נטועים**, פורס בפני הקוראים מאמרים מגוון הנושאים הקשורים בלימוד תורה שבעל פה, מן המשנה ועד לאחרוני האחרונים. מגוון זה מאפיין את מטרותיו של כתב העת - פרסום כתבי יד של רבותינו הקדמונים, מחקרים על דברי חז"ל ועיון בכתבי הראשונים והאחרונים.

הגיליון נפתח במאמרו של נ' ברוורמן העוסק בלשון המשנה: פעמים אחדות המשנה מבכרת להשתמש בלשון מקרא ולא בלשון האופיינית לחז"ל. ברוורמן מאפיין תופעה זו ומציע לה הסבר.

ח' יחיאלי מצביע על תופעה מבנית במשנה. בכמה מקומות שבהם מובאת מחלוקת בפירוש פוסקים, המשנה מבארת בפירוט רק את דרך המדרש של אחד מבעלי המחלוקת. יחיאלי מראה שדרך הדרשה של בר הפלוגתא החסרה במשנה, רמוזה במשניות סמוכות. ע' שבט מפרסם לראשונה מן הגניזה כתב יד של השאלות המכיל ציטוטים מן התלמוד. חשיבותו של כתב יד זה היא בהצגת נוסחי התלמוד מתקופת הגאונים המצוטטים בשאלות.

ע' כהן דן בשאלת ההלכה של הרגשה בניה. בעקבות הנודע ביהודה הוא מנסה לעקוב אחר מקורה של ההלכה.

עוד פרסום ראשון של כתב יד בגיליון זה. ע' פוקס מפרסם כתב יד של ספר חילופי המנהגים בין בני ארץ ישראל לבני בבל, ובוחן את טיבו של כתב יד זה.

א' ריינר בוחן את עמדותיהם של ארבעה פוסקים בשאלת ההיתר לחוג חגיגות בת-מצווה. הוא מנתח את עמדתו של ר"י עטלינגר, בעל **ערוך לנר**, מעלה לדיון תשובה של הרב מ' פיינשטיין שלא נידונה עד כה, ומאפיין גם את השיקולים שהוצגו בשאלה זו על ידי הרב י"י וויינברג והרב ע' יוסף.

ב' גזונדהייט עוסק בפירושו של הראי"ה קוק למימרה של רבי ישמעאל: "מכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות". הוא מראה כי פירוש זה הוא שילוב מקורי של פירושי הראשונים למימרה בתוספת נופך ייחודי של הרב קוק עצמו.

סקירתו של א' וולפיש מן הנעשה בתחום המשנה חותמת את הגיליון. נספח לגיליון זה מפתח המחברים והמאמרים שנתפרסמו בעשרת הגיליונות הראשונים של **נטועים**.